

No podem ser animals i viure com plantes

Ens han tancat a casa. Alguns han hagut d'estar a primera línia per oferir serveis de primera necessitat però tothom ha patit en gran mesura el confinament. Durant aquestes setmanes ens hem adonat que el món necessita moviment. A banda que l'economia mundial ha d'estar activa, el que ens ha demanat el nostre cos ha estat dosis d'adrenalina. Quants canvis ha provocat en la nostra vida aquesta inactivitat? Tothom s'ho sap i és que no podem ser animals i viure com plantes.

Obeir, tancar i tothom a casa. Passarà a la història com un 13 de març del 2020 es va decretar l'estat d'alarma i el país sencer es va aturar. Poc ens imaginàvem aleshores quant podria durar i ni tant sols ens adonàvem de la gravetat de la situació. Del que sí ens hem adonat és de com podem trobar a faltar les petites coses.

Els petons. El pitjor d'un petó és que genera addicció. Necessites ser estimat i, sobretot, estimar. És una cosa que ens ensenyen de petits. Atípic era el dia que te n'anaves a col·legi o a dormir sense un petó de la mare o el pare. Després venia el primer petó amb la teva parella, aquell que sempre recordaràs pels nervis d'abans, durant i després. Ara, sembla que sigui un pecat, però de ben segur que no es perdran i hi tornaran a ser.

Els nostres avis i àvies. Ara tothom admira els influèncers de les xarxes socials. Hem de recordar que fins fa no gaire, els influèncers eren els nostres avis i àvies. Ells han estat la gran pèrdua d'aquesta pandèmia. Hem convertit les residències en crits d'auxili, quan la seva funció hauria de ser la d'acaronar un amor final. Qui no ha sentit la frase "pobres, ja ho han viscut tot". Si la torneu a sentir, envieu a aquella persona al racó de pensar. Són la història viva de la nostra generació. Prou ja de matar-los en vida i rematar-los amb virus. Són grans però també immensos.

Dormir. Dormir bé. Tot canvi de rutina provoca una alteració de la son. Hem patit insomni però també hem somniat molt. Sobretot amb històries impossibles. És quan et despertes de nit que t'adones de quant t'afecta una cosa. Un amor, una pèrdua laboral o la mort d'un ésser proper. Coses que poden haver passat durant aquest confinament. Esperem que tornin aquelles nits en què t'aixeques en la mateixa posició que t'has anat a dormir. Voldrà dir que has estat actiu i res et preocupa.

Energia. Som caçadors d'energia. Estem fets per viure i no per prohibir-nos. Ens hem prohibit certes coses per superar el virus. És clar, ha de ser així. Però no ho podem agafar per costum. Hem de pensar que les prohibicions són per a aquells que tenen por. Tenim molta energia per decidir com hem de viure en aquest món. La mort ens ha tocat de prop, a tots, i ens hem adonat que el més trist és no viure intensament. Mark Twain va dir que "morim als 27 anys i ens enterren als 72".

Sortir del pou. I ara, com esteu? No ens hem de preocupar pel quant sinó pel com ens en sortirem. Hi ha la por sobre com afectarà tot plegat, ja sigui de forma econòmica,

laboral o social. Ara bé, segur que arribarà un dia que mirarem enrere i tot haurà passat. Un dia, que mirarem enrere, i tot això serà història. Som màquines programades per passar pàgina. Hem de combatre els efectes d'aquest virus, siguin quins siguin, perquè arribarà un dia que voldrem fer allò o allò altre i no hi haurà un no com a resposta. Perquè no, no som plantes i sí, ens agrada viure com animals.

Ricard Gómez Puig